

Am stat pe o bancă, pe întuneric, vreo jumătate de oră, uitându-mă la luminile care licăreau pe suprafața plescăitoare a lacului, apoi m-am urnit în sfârșit și m-am dus pînă la Kennedybrücke, un pod peste canalul ce unește cele două lacuri. Aussenalster, privit de aici, era mai mare, mai neregulat și chiar mai fermecător, dar aveam să aștept pînă a doua zi ca să-l admir mai pe îndelete.

Lihnit, m-am întors către luminile primitoare de la Popp, unde am luat o cină copioasă și surprinzător de gustoasă, avînd în vedere că era doar un mic hotel de lîngă gară: am înfulecat chifle, salată, carne și cartofi pînă am simțit că plesnesc, apoi am pus capac cu o bere nemțească bună și am citit jumătate de carte, pînă cînd, în cele din urmă, pe la 12 și jumătate, m-am ridicat de la masă, am înclinat simandicos capul spre cei șase chelneri turci care mă serviseră atîtea ore la rînd și am urcat încet cu un lift minuscul pînă la etajul al patrulea, unde nu am pierdut decît o jumătate de oră chinuindu-mă să nimeresc gaura cheii, pînă cînd m-am trezit brusc în cameră, împingînd ușa cu călcîiul, m-am dezbrăcat oarecum (o șosetă, o mîncă de la cămașă) și m-am prăbușit pe pat, iar aici m-am cufundat aproape instantaneu într-un somn adînc, mulțumit și, aș îndrăzni să spun, grotesc de sforăitor.

M-am trezit într-un pătrat de raze de soare; deja era prea cald și prea multă lumină ca să mai pot dormi, așa că m-am dus, împleticindu-mă, pînă la fereastră și am descoperit că era o dimineață superbă, prea superbă ca să nu profit de ea. Gara Hauptbahnhoff și strada de sub fereastra mea, Kirchenallee, erau scaldate de soare, așa de luminoase, că a trebuit să-mi feresc ochii. Aveam o mahmu-reală de zile mari, dar după două cești de cafea tare la o masă însorită din fața hotelului Popp, un pumn de aspirine, două țigări și o tuse așa de violentă, că am accesat două noi filoane de flegmă, m-am simțit cît de cît mai omenește, fiind în stare să fac o plimbare pînă pe chei printre petele de soare din Parcul St. Pauli. Cînd am ajuns, am descoperit că nu era cine știe ce de văzut, doar macarale, șantiere navale și estuarul larg și leneș al Elbei. Mi-am amintit ce spunea Konrad Adenauer: „Se simte mirosul Prusiei cînd ajungi la Elba”. Mie nu-mi mirosea decît a pește mort – sau cel puțin presupuneam că era vorba de pește mort. Poate că așa miroseau prusicii.

În anii '30, la docurile din Hamburg lucrau 100.000 de oameni. Acum abia dacă sînt 1.200, deși a rămas al doilea dintre cele mai active porturi din Europa (după Rotterdam), cu un volum de schimburi comerciale cît cel al întregii Austrii. Dacă veneam cu vreo două săptămîni în urmă, aș fi putut vedea cargoboturi scoțînd cereale din cala de la pupa și depozitîndu-le în cala de la prova ca să mai stoarcă niște bani de la mereu binefăcătoarea CEE. Cu înclinația sa spre gafe monumentale, CEE le-a plătit ani de-a rîndul subsidii speciale transportatorilor pentru cerealele care erau produse într-o zonă a Pieței Comune și reexportate din altă zonă, așa încît transportatorii ce luau niște marfă din, să zicem, Franța sau Rusia descopereau că pot cîștiga o avere dacă fac escală la Hamburg și descarcă marfa aiurea, doar ca s-o încarce apoi la loc. Șmecheria asta i-a îmbogățit pe transportatori cu vreo 42 de milioane de lire sterline înainte ca birocrații CEE să se prindă că banii ăia puteau fi cheltuiți pentru altceva – pentru ei, să spunem – și să pună capăt acestei practici.

M-am îndepărtat de țarm cu cîteva sute de metri și am urcat pe Reeperbahn, celebrul bulevard al păcatului, lung de mai bine de un kilometru. Părea dezamăgitor de nondesfrînat. Bineînțeles, cui-burile păcatului nu arată niciodată cine știe ce la lumina zilei. Îmi amintesc că și în Las Vegas mă gîndeam că pare mai degrabă fascinant de patetic cînd îl vedeai dimineața, la o cafea și o gogoasă. Tot zgomotul și electricitatea dezlănțuite la lăsarea serii se risipesc sub soarele deșertului și brusc ți se pare totul superficial, ca un platou de filmare. Însă, chiar și așa, Reeperbahn părea de-a dreptul cuminte, mai ales după Amsterdam. Îmi închipuisem că e o stradă îngustă, pietonală, ticsită de baruri, sex-shopuri, localuri cu spectacole erotice, cluburi de striptease și toate celelalte chestii de care are nevoie marinarul ca să-și trezească la viață mădularul îmbibat de sare, dar asta era o stradă aproape normală, aglomerată de mașinile care circulau între suburbiile din vestul orașului și centru. Stabili-mentele nu tocmai sfinte erau multișoare, dar vedeai și o mulțime de localuri mai mult sau mai puțin normale – restaurante, cafenele, magazine de suvenire, magazine de blugi, chiar și un magazin de mobilă și un teatru unde se juca, inevitabil, *Cats*. Aproape singurul

lucru care îți sugera că acest cartier era rău famat era expresia aspră de pe chipurile oamenilor. Toți păreau triști, trași la față, ca aceia care au tarabe într-un parc de distracții.

Atracțiile cu adevărat sordide se aflau pe străduțele secundare, ca Grosse Freiheit, pe care am cotit și eu. Am ajuns pînă pe Kaiserkeller, la nr. 36, unde cîntau odinioară cei de la The Beatles. Majoritatea celorlalte localuri de pe stradă erau dedicate sex-show-urilor live și am observat că fotografiile artistelor expuse afară erau neobișnuit – îmi vine să spun nechibzuit – de candidă. Din experiența mea, știu că locurile de genul ăsta afișează întotdeauna fotografii cu femei vestite pentru frumusețea lor, precum Christie Brinkley și Raquel Welsh, și îndrăznesc să spun că pînă și cel mai ageamiu marinier din Tristan da Cunha ar trebui să-și dea seama că nu prea are șanse să găsească așa ceva înăuntru, însă măcar te fac să te întrebi ce anume o să găsești. În fotografiile astea am văzut însă niște femei care se roteau în cerc și care erau îngrozitor de în vîrstă – femei cu părul vopsit și niște coapse care mă duceau cu gîndul la niște lavă care se scurge. Femeile astea trebuie să fi fost trecute de prima tinerețe și pe vremea cînd cîntau aici Beatleșii. Nu erau doar trecute; abia dacă le mai puteai numi femei.

Nici sex-shopurile nu se comparau cu cele din Amsterdam, deși aveau o gamă largă de păpuși gonflabile, pe care le-am studiat îndeaproape, pentru că nu mai văzusem niciodată așa ceva decît într-un scheci al lui Benny Hill. Cel mai mult m-a fascinat o iubită gonflabilă pe nume Afrodita, care costa 129 de mărci. Fotografia de pe cutie înfățișa o brunetă delicioasă într-un neglijeu transparent. Ori imaginea era o minciună sfruntată și crudă, ori se progresase în ultimii ani în domeniul plasticului mai mult decît mi-am dat eu seama.

Pe cutie erau enumerate cu litere mari, țipătoare numeroasele calități ale Afroditei: ÎN MĂRIME NATURALĂ!, PIELE MOALE, SENZAȚIE NATURALĂ!, ANUS GATA SĂ FIE PENETRAT! (Poftim?), OCHI CARE SE MIȘCĂ! (Îu!) și PĂSĂRICĂ VOLUPTUOASĂ CARE VIBREAZĂ LA COMANDĂ!

OK, dar, de gătit, știe să gătească? m-am întrebat eu.

Mai era una pe care o chema Păpușa Gonflabilă Chinezoaică 980. „Pentru o relație de durată”, promitea cu toată sinceritatea, după care adăuga cu litere groase: VINIL SUPER GROS. Asta îți cam taie

romantismul, nu? Acesta era în mod evident un model pentru tipii mai practici. În schimb, avea și VAGIN ȘI ANUS CU VIBRATOR și SÎNI CARE SE ÎNFIERBÎNTĂ! Iar sub asta promitea: MIROASE CA O FEMEIE REALĂ.

Informațiile erau redată în diferite limbi. Interesant era că toate versiunile în limba germană sunau aspru și vulgar: LEBENGRÖSSE, VOLLE JUNGE BRUSTE, LIEBENDER MUND. Aceleași cuvinte în spaniolă sunau delicat și romantic: ANO TENTADOR, DELICIOSA VAGINA QUE VIBRA A TU ORDEN, LABIOS AMOROSOS. Aproape că-ți puteai închipui cum comanzi așa ceva la un restaurant („Aș vrea să-mi aduceți un Ano Tentador ușor rumenit și o sticlă de Labios Amorosos '88”). Aceleași chestii în germană sunau ca apelul de trezire într-un lagăr de prizonieri.

Eram fascinat. Cine cumpără toate astea? Probabil că producătorii nu ar include și un anus vibrator sau niște sîni care se încing dacă nu ar exista cerere pentru așa ceva. Deci cine le cere? Și cum cumperi așa ceva? Îi spui persoanei de la tehghea că e pentru un prieten? Îți închipui cum ar fi s-o duci acasă cu tramvaiul și să-ți faci griji tot drumul că o să se rupă punga și o să cadă pe jos sau o să se umfle brusc singură ori, mai rău, că o să te calce o mașină și apoi o săptămînă întreagă ziarele or să fie pline de titluri ca: „POLIȚIA ÎL IDENTIFICĂ PE BĂRBATUL CU PĂPUȘA GONFLABILĂ” deasupra pozei tale din liceu, în care zîmbești tîmp? Eu n-aș rezista la toată tensiunea asta. Cum ar fi să vină la tine niște prieteni într-o vizită neanunțată tocmai cînd erai pe punctul să destupi șampania și să-ți petreci o seară romantică împreună cu iubita ta de plastic și să trebuiască s-o bagi repede în sobă, iar apoi să-ți faci o grămadă de griji toată seara că poate ai lăsat cutia pe pat sau ai uitat să ascunzi cine știe ce alte dovezi incriminatoare? („Apropo, pentru cine ai pregătit celălalt loc la masă, Bill?”)

Poate că am eu pitici pe creier. Poate că oamenii ăștia nu sînt cîtuși de puțin jenați de pasiunile lor anormale. Poate că vorbesc fără nici o problemă cu prietenii lor, la o bere: „Auzi, ți-am zis că am făcut un schimb și acum am o Șeherezada Model 280? Nu i se mișcă ochii, dar chestia cu anusul e foarte mișto”. Poate chiar le iau cu ei. „Helmut, ți-o prezint pe noua mea 440. Ai grijă la țîțe. Se încing.”

Rumegînd gîndurile astea, m-am întors în centru, trecînd pe lîngă tribunalele masive și pe lîngă sala de concerte, apoi pe un bulevard cu un nume interesant, Gorch-Fock-Wall, care mie îmi suna ca răspunsul la o ghicitoare („Ce face Gorch cînd nu-și găsește păpușa gonflabilă?”), și am mai căscat gura pe străzile cu magazine și galeriile elegante dintre clădirea imensă a primăriei și Binnenalster.

Se apropia prînzul și oamenii ședeau în piețele înSORITE, luînd masa sau mîncînd o înghețată. Aproape toți păreau sănătoși și prosperi și adesea erau izbitor de frumoși. Mi-am amintit că orașele germane pe care le văzusem cu 20 de ani înainte erau pline de oameni de afaceri care arătau exact așa cum se presupune că ar trebui să arate nemții – grași și aroganți. Pe atunci îi vedeai îndopîndu-se cu mormane de cîrnați și cartofi și bînd, cu gura plină de mîncare, bere blondă din halbe de un litru la orice oră din zi, dar acum păreau să ciugulească delicat salate și pește și arătau foarte în formă și bronzați – și, mai mult decît atît, prietenoși și fericiți. Poate că era doar o chestie specifică Hamburgului. La urma urmei, Hamburgul e mai aproape de Danemarca, de Suedia și chiar și de Anglia decît de München, așa că poate nu e tipic pentru Germania.

Oricum, aerul ăsta relaxat și prietenos nu îl asociasem cu nemții pînă atunci, cel puțin nu cu cei peste 25 de ani. Nu era nici urmă de aroganță, doar o încredere calmă, care era clar justificată de bogăția materială din jurul lor. Acele mici îndoieli pe care le-am avut cu toții cînd a venit vorba să-i lăsăm pe germani să devină stăpînii Europei s-au risipit în soarele Hamburgului. Acum 45 de ani, acest oraș era în ruine. Practic totul în jurul meu era nou, chiar dacă nu părea. Datorită oamenilor, orașul și oamenii înșiși deveniseră bogăți, eleganți și frumoși, prin istețime și muncă, iar oamenii ăștia aveau tot dreptul să fie aroganți în această privință, dar nu erau și îi admiram pentru asta.

Nu cred că o să le pot ierta vreodată de tot nemților trecutul lor, nu atîta vreme cît pot să mă întreb dacă nu cumva chelnerul ăla bătrîn și prietenos care îmi aduce cafeaua nu și-o fi petrecut tinerețea omorînd prunci cu baioneta sau mînînd evrei în camerele de gazare. Unele lucruri sînt atît de monstruoase, încît nu pot fi uitate. Însă nu văd cum ar putea cineva să meargă în Germania acum și să creadă vreo clipă că toate astea s-ar putea repeta vreodată.

M-a frapat faptul că nemții devin noii americani – bogați, ambițioși, muncitori, preocupați de sănătatea lor, siguri de locul lor în lume. Văzînd Hamburgul acum, m-am bucurat că soarta mea e în mîinile lor – oricum, m-am bucurat mai mult decît dacă soarta mea ar fi în mîinile celor care și-au petrecut ultimii 40 de ani transformînd Marea Britanie într-un soi de Woolworth's la nivel de stat-națiune.

Un lucru nu se schimbase: femeile tot nu se rad la subraț. Asta m-a nedumerit cumva întotdeauna. Toate sînt așa de frumoase și de elegante, iar apoi își ridică brațele și le vezi spălătorul de sîrmă. Știu că unii cred că așa e mai natural, dar naturali sînt și napii și nu văd pe nimeni umblînd cu așa ceva la subraț. Totuși, dacă faptul că nu se epilează este cea mai rea trăsătură a germanilor în ultimii ani ai secolului XX, atunci eu unul sînt mulțumit că ei ne vor conduce în noul mileniu. Nu că am avea de ales.

Toate aceste trupuri agile și atrăgătoare au început să mă deprime, mai ales după ce mi-am văzut reflexia în vitrina unui magazin și mi-am dat seama că acum eu eram ăla gras. După ce am trăit primii 25 de ani din viața mea arătînd de parcă maică-mea m-ar fi făcut cu o insectă din familia fasmidelor, încă rămîneam șocat cînd bila de osînză care eram se oglindea în vitrine. Chiar și acum am tendința să-i zîmbesc dimineața grasului pe care îl văd de fiecare dată cînd intru într-un lift cu oglindă. Am încercat odată să țin regim, dar problema e că dietele astea scapă imediat de sub control. Am slăbit aproape două kilograme în prima săptămînă și am fost foarte încîntat, pînă cînd mi-am dat seama că în ritmul ăsta aveam să dispar cu totul într-un an și ceva. Așa că am răsuflet ușurat cînd am descoperit că în a doua săptămînă am pus la loc toate kilogramele pe care le pierdusem (țineam un regim special creat chiar de mine, numit Dieta cu Pizza și Înghețată) și încă mă mîngîi cu gîndul că, dacă va fi vreodată o foamete la nivel mondial, eu încă o să mai mișun, poate chiar o să joc și tenis, atunci cînd voi, ceilalți, o să zăceți inconștienți, gata să vă dați duhul.

Mi-am petrecut o după-amiază întreagă plimbîndu-mă în jurul imensului Aussenalster. Nu intenționasem să-mi petrec toată după-amiaza acolo, dar era așa de frumos, că nu mă mai dădeam dus. Pe apă vedeai ici și colo ambarcațiuni cu pînze, iar niște